

Ve stájích

„Za ten týden, co jsme tady, jsem se otravovala snad každou minutu,“ prohlásila George.

„Co povídáš!“ namítala Anna. „Všechny naše vyjížděky se ti přece líbily a přiznej, že ses s náramnou chutí motala i ve stájích, když jsme zrovna nebyly venku na koních!“

„Říkám ti, že jsem se tu nudila celé dny,“ umíněně trvala na svém George. „Vím, co říkám. A k tomu ještě ta protivná Henrietta! Proč jen musíme být ve stájích s ní?“

„Hm, Henry,“ zasmála se Anna. „Myslela jsem, že si s holkou, která je jako ty a která spíš měla být klukem, budeš rozumět.“

Děvčata ležela vedle stohu a jedla obložené chleby. Kolem nich na louce se pásli koně, na nichž dívky jezdily a současně o ně i pečovaly. Opodál stála budova klubu, nad jejímž vchodem visela obrovská tabule:

JEZDECKÁ ŠKOLA KAPITÁNA JOHNSONA

Anna a George tu strávily už týden jarních prázdnin. Tou dobou Julián s Dickem byli s dalšími chlapci z jejich školy na táboře. Byl to vlastně Annin nápad. Milovala koně a od kamarádek ve škole se doslechla, jak prima je strávit několik dní u koní, takže se rozhodla zkusit to také.

Jirce se moc nechtělo. Byla mrzutá, že oba chlapci odjeli někam bez ní a Aničky. Kéž by tak jen mohly jet

na tábor! George by jela moc a moc ráda, ale s hochy z Juliánovy a Dickovy školy děvčata tábořit nesměla. Tábor byl výhradně pro chlapce.

„George, jsi trapná, když se vztekáš, že nemůžeš jet na tábor,“ pustila se do ní Anna. „Kluci vůbec netouží po tom, abychom se my holky kolem nich pořád motaly.“

George byla jiného názoru. „Jakýpak motání? Svedu všecko, co Julián nebo Dick. Dokážu šplhat, na kole ujedu desítky kilometrů, ujdu stejnou vzdálenost jako oni, umím plavat, a vůbec – ve spoustě věcí překonám většinu kluků.“

„Přesně totéž říká i Henry,“ šklebila se Anna. „Jen se na ni podívej! Jako vždycky – kráčí mílovými kroky, ruce v kapsách a hvízdá jako podkoní.“

George se zakabonila. Anna se totiž výtečně bavila tím, jak se Henry a George od prvního setkání nesnášely, přestože obě měly velice podobné názory. Stejně jako Jirčino pravé jméno bylo Georgina, ale slyšela jenom na George nebo Jirku, Henryino skutečné jméno znělo Henrietta, ale pro všechny byla Henry, případně pro nejbližší přátele Jindra.

Jindra byla přibližně stejně stará jako Jirka, měla také krátké vlasy, ale rovné. „To je smůla, že se ti vlasy tak kudrnatí,“ řekla Jirce přehnaně soucitným tónem. „Jsou takové holčičí, vid’?“

„Neříkej pitomosti,“ odsekla George. „Spousta kluků má kudrnatý vlasy.“

Nejvíce k vzteku bylo, že Henrietta byla skvělá jezdkyň a vyhrávala dokonce poháry. George z celého týdne nic neměla, protože na každém kroku narážela

na dívku, která byla v něčem o mnoho lepší než ona. Pohled na suverénně kráčejíci Henriettu, na to, jak si pohvizduje a všechny práce kolem koní zvládá šikovně a rychle, jí bral dokonce i chuť k jídlu.

Anna měla nehoráznou legraci z toho, že obě dívky si navzájem naschvál říkají plnými jmény, tedy Henrietta a Georgina. Znamenalo to totiž, že ani jedna neodpovídala na oslovení té druhé, což řízného kapitána Johnsona, majitele stájí, notně unavovalo.

„Proboha, proč jste na sebe takové?“ zeptal se jednou ráno u snídaně, když sledoval jejich vzájemné nevraživé pohledy. „Chováte se jak hloupé holky z naší školky.“

Anna vyprskla. Propána, ten kapitán ale věděl, jak je nejvíc dopálit! Dvě hloupé *holky* ze školky. Anička si kapitána Johnsona velice vážila. Byl sice vznětlivý, ale otevřený, nestrpěl žádné skopičinky, s koňmi zacházel bravurně a rád se od srdce zasmál. Se svou manželkou bral k sobě na prázdniny děvčata a chlapce. I když je dokázal zaměstnat od rána do večera, dětem se pobyt na farmě vždycky líbil.

„Nebýt Jindry, ten týden by se ti docela zamlouval,“ poznamenala Anna a zády se opřela o stoh. „Měli jsme božské počasí, koně jsou skvělí a kapitán i paní Johnsonová se mi taky líbí.“

„Kdyby tu tak byli kluci!“ posteskla si George. „Ti by tu protivnou Henriettu srovnali do latě. Radši jsem měla zůstat doma.“

„Mohla sis vybrat,“ připomněla jí Anna rozmrzele. „Mělas zůstat v Kirrinské chalupě s rodiči, ale rozhodla ses sama, že radši pojeděš se mnou sem, než se kluci

vrátí z tábora. Nemusíš celou dobu prskat, když není všechno podle tebe. Pak to zas jako vždycky odnáším já.“

„Promiň,“ omlouvala se George. „Promiň, ale když mně ti tví bráchové tak chybějí. Můžeme se s nima přece vidět jen o prázdninách, a tak je to tady bez nich nějak praštný. Ale těší mě tady jedna věc. Chceš vědět která?“

„Nemusíš mi nic říkat. Vím, o co jde,“ usmála se Anička. „Máš radost z toho, že Tim na Jindru kašle.“

„Na Henriettu,“ opravila ji George. „Kdepak, starouš Tim, ten dokáže vycítit povahu. Nesnáší ji. Time, nech už těch králíčích nor a pojď si k nám na chvílku lehnout. Když jsme dneska byli s koňmi venku, naběhal jsi už kilometry a očuchal asi stovky nor. Pojď sem a uklidni se.“

Tim neochotně opustil králíčí noru, kterou právě podroboval průzkumu, a plácl sebou vedle Anny a Jirky. Láskyplně svou paní olízl a byl odměněn poplácáním.

„Právě si, Time, povídáme o tom, jak dobře děláš, že nekamarádíš s tou protivnou Henriettou,“ oznámila mu George. Anna ji zarazila prudkým št'ouchancem. Padl na ně stín kohosi, kdo přicházel z druhé strany stohu.

Byla to Henry. Z jejího znechuceného výrazu bylo zřejmé, že Jirčinu poznámku zaslechla. Podala Jirce obálku.

„Dopis pro tebe, Georgino,“ řekla upjatě. „Raději jsem ti ho přinesla, kdyby v něm bylo něco důležitého.“

„Děkuji ti, Henrietto,“ odpověděla neméně strojeně

George. Vzala si obálku, roztrhla, ji, přečetla dopis a povzdechla si.

„Podívej se na to,“ řekla Aničce a podala jí dopis. „Je to od mámy.“

Anna si kratičký vzkaz také přečetla. *Zůstaň tam, prosím tě, ještě týden. Tatínkovi není moc dobře. Tvoje máma.*

„To je přece smůla!“ škaredila se George. „Zrovna když jsem si myslela, že za den dva pojedeme domů a setkáme se v Kirrinu s kluky. Takhle se tady zahrabeme na léta. Co s tím taťkou může být? Určitě ho jen bolí hlava nebo něco takového a nechce, abychom dupali kolem, běhali do domu a zase ven a dělali rámus.“

„Můžeme jet k nám,“ navrhla Anna. „Pokud ti nebude vadit, že je náš dům vzhůru nohama, protože se tam maluje.“

„Kdepak, já vím, že chceš zůstat tady u koní,“ namítala Jirka. „Vaši jsou stejně v zahraničí. Jenom bychom tam překážely. Je to sice pěkná čára přes rozpočet, ale budeme muset bez kluků vydržet další týden. Teď určitě zůstanou na táboře.“

Kapitán Johnson souhlasil. Jistě, obě dívky mohou zůstat. Pokud však přijedou další dvě děti, budou muset spát ve stanu, ale to jim snad nebude vadit.

„Ani trochu,“ přitakala George. „Dokonce s Annou dáme přednost soukromí. A jak víte, máme Tima. Když budem smět chodit na jídlo a udělat pro vás nějakou tu práci, rády budeme venku samy.“

Anna se usmála. Bylo jí jasné, že se ve skutečnosti George chce co nejméně vídat s Henriettou. Koneckon-

ců, spát ve stanu je prima, když je pěkné počasí. Stan si mohou vypůjčit od kapitána Johnsona.

„Je to směla, Georgino,“ řekla Jindra, která všechno vyslechla. „Hrozná směla. Vím, jak se tu otravuješ. Škoda že nemáš ráda koně. Škoda že...“

„Nežvaň!“ zarazila ji George hrubě a vyšla z místnosti. Kapitán Johnson zabodl pohled do Jindry, která si s rukama v kapsách pohvizdovala u okna.

„Vy dvě holky,“ řekl vyčítavě. „Proč se nechováte slušně? Hrajete si na kluky a připadáte si strašně mužně. Nejraději byste si nafackovaly. Donesla jsi do stájí ten žok sena?“

„Ano,“ odpověděla Henry, aniž by se otočila.

Do místnosti vběhl malý chlapec. „Venku je nějaký tulák. Kluk s grošákem. Takovým špinavým. Říká, jestli byste mu nepomohl. Ten kůň má něco s nohou.“

„Zase ti cikáni,“ ucedil kapitán Johnson. „Dobrá, už jdu.“

Vyšel ven a s ním Anna, protože nechtěla zůstat sama s nazlobenou Jindrou. Venku narazila na Jirku s cizím chlapcem a pacientem – koníkem mušákem, jehož bílá a hnědá srst vypadala jako postříkaná.

„Co jsi s tím koněm dělal?“ ptal se kapitán Johnson a prohlížel mu nohu. „Musíš ho tady nechat. Podíváme se mu na to.“

„To nemůžu,“ zavrtěl hlavou chlapec. „Vyrážíme na Tajemná blata.“

„Budeš muset,“ trval na svém kapitán Johnson. „Ten kůň není dost v pořádku na to, aby zvládl takovou cestu. Vaše maringotka s ostatními nepojede. Tenhle kůň ji prostě táhnout nemůže. Zavolám na tvého otce

policii, pokud bude koně zapřahat dřív, než se uzdraví.“

„Nedělejte to,“ žadonil chlapec. „Právě táta říká, že zítra musíme vyrazit.“

„Nač ten spěch?“ divil se kapitán Johnson. „To nemůžete den nebo dva počkat? Vřesoviště tu bude i za dva dny. Navíc mi nejde na rozum, proč se vydáváte na takové opuštěné místo, kde není široko daleko žádný statek nebo stavení.“

„Tak já tu toho koně nechám,“ souhlasil chlapec a pohladil mušáka po nozdrách. Bylo vidět, že má nevzhledného koníka rád. „Táta se bude zlobit, ale ostatní můžou jet bez nás. Potom je doženeme.“

Naznačil jakýsi pozdrav a jeho vyzáblá snědá postavička vyšla ze dvora. Grošák zůstal tiše stát.

„Odved'te ho do malé stáje,“ přikázal kapitán Johnson Jirce a Anně. „Za chvíli se na něj přijdu podívat.“

Děvčata koníka odvedla. „Tajemná blata,“ řekla George. „To je ale zvláštní název. Klukům by se to líbilo. Hned by se vypravili to tam prozkoumat.“

„To se ví. Moc bych si přála, aby přijeli. Ale bojím se, že spíš zůstanou na táboře. Tak pojd', ty mrňousi jeden legrační, tady máš svou stáj.“

Děvčata zavřela za poníkem vrata a vracela se. William, chlapec, který přinesl zprávu o zraněném koni, na ně křikl:

„Hej, George, Aničko! Máte tu další dopis!“

Obě se rozběhly k domu. „Doufám, že se tatínkovi ulevilo, můžeme jet domů a setkat se v Kirrinu s kluky,“ doufala George. Roztrhla obálku a vykřikla, až Anička poskočila.